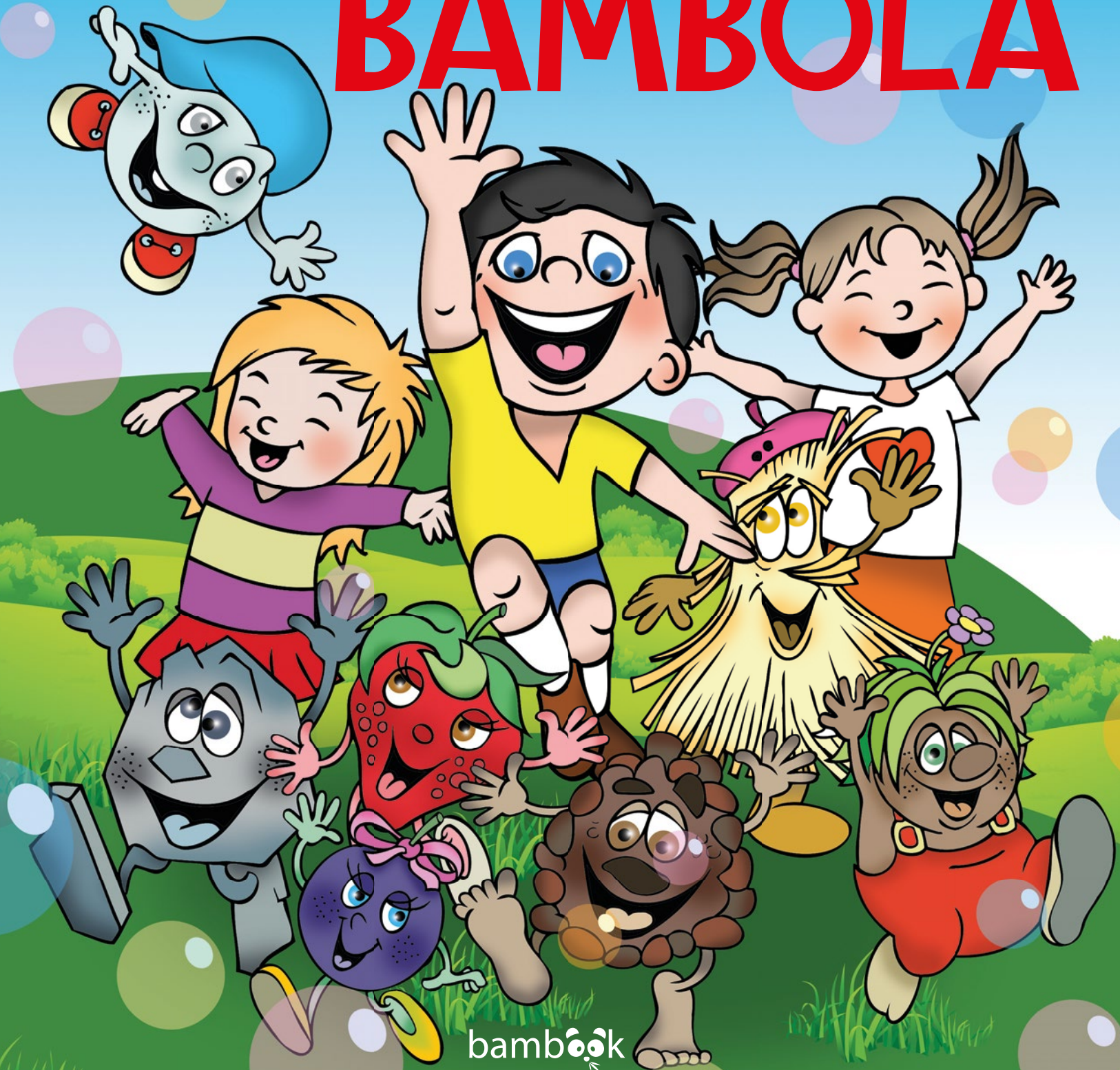


# FRIDOLÍN

a kouzelný

Luboš Procházka  
ilustroval Václav Ráž

# BAMBOLA



bamb**oo**k



# FRIDOLÍN a kouzelný BAMBOLA

Luboš Procházka  
ilustroval Václav Ráž





# Obsah

Fridolín a Bambola	6
Hurá na sáňky	12
Fridolínova kuličkovaná	18
Ztracená duhovka	24
Na saních o neckách a valše	28
Neckyáda v Bambóllii	33
Mikulášská besídka	39
Výlet na Abacor	44
Vánoce za dveřmi	53
Konečně Štědrý den	56
Bambollská olympiáda	64
Fridolín na lyžích	70
O vodníku Hamerníkovi	76
S Bambolou na pouti	83
Maminčiny narozeniny	90
Jarní výlet na kole	97
Na safari v Bambóllii	102



# Fridolín a Bambola

Údolím rozlehlých hor s hlubokými lesy teče řeka Metujka, u které od pradávna leží malebné městečko Metujov s kulatými věžemi u hradních bran a s náměstíčkem jako dlaň. Kolem dokola malého rynku má útulné podloubí a pod ním je plno různých obchodů, krámků, obchůdků i krámečků s rozmanitým zbožím všeho druhu. Dají se v nich nakoupit krásné šaty, trička, kalhoty, klobouky, čepice s rukavicemi, ale i boty nebo deštníky, koberce a jiné podlahoviny, veškeré potraviny, tekutiny i pochutiny, pečivo a cukrovinky, ba i tabák nebo noviny, také tu mají leccos do dílny či na zahradu. Samozřejmě že v podloubí je i velmi oblíbený a hojně navštěvovaný krámk se spoustou hraček s vymalovaným obchodním štítem „Rozálie Suchá – Kouzelný svět dětí“.

A právě do tohoto báječného obchůdku v tomto malém městečku vstoupil jednoho dne veselý dědeček. Vypadal trochu jako pohádkový, měl bílé vlasy i vousy a v ruce hůlku. Byl to děda Kája od malého Fridolína, kterému přišel koupit dárek k narozeninám. S paní prodavačkou dlouze vybírali z velkého množství her, panáčků, stavebnic a autíček. Dědeček měl však stále pocit, že to není přesně to, co pro svého vnoučka hledal. Až najednou na jedné polici uviděl krásně pomalovaný váleček s podivným nápisem „BAMBOLLA“.

„Jejda, copak to tu máte? Je to tak vesele vybarvené, k tomu to má kouzelný magický nápis,“ oslovil s úsměvem děda Kája paní prodavačku.

Ta mu jeho volbu rychle schválila a měla radost, že si vybral z toho velkého množství.



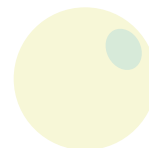
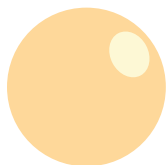


„Ano, ano, tak tuhle hračku vám určitě doporučuji, pane Čepičný. Nedávno se mi dokonce zdál sen právě o téhle hračce. Mně se často zdají sny o hračkách a předmětech z mého obchodu. To asi proto, že tu mám tolik kouzelných věcíček. Každá umí něco jiného,“ rozpovídala se paní prodavačka.

Děda jen kroutil hlavou a povídá: „Copak se vám o ní zdálo, paní Rozálie?“

„To víte. Zdálo se mi, že ten váleček umí plnit sny a přání tomu, kdo s ním šikovně a rozumně zachází, ale to asi dokáže většina hraček. Jen je potřeba si jich hodně považovat, starat se o ně a nenechávat je povalovat v kdejakém koutě, jak to některé děti umí...“ pokračovala upovídaná paní prodavačka.

„To máte svatou pravdu, paní Rozálie, v tom s vámi souhlasím. Zabalte mi tu krabičku s válečkem, určitě udělá našemu Fridolínovi radost,“ odpověděl děda Kája. Paní Suchá zabalila dárek do pestrobarevného papíru, dědeček zaplatil a s děkovným pozdravem odešel domů.









Druhý den odpoledne u Pařízků, v příměstském domečku se zahradou, vrcholily oslavy narozenin malého Fridolína. U jahodového dortu se šlehačkou, na kterém hořelo šest svíček, dostával malý klučina dárky od rodičů, starší sestry Sandry, od dědy Lubana, babiček Apoleny i Dády. Jako poslední se svým překvapením přišel děda Kája. On to byl vlastně jeho pradědeček, ale Fridolín mu říkal dědečku. Tatínek všechno točil na kameru a také fotil do rodinného alba na památku, aby tyto šťastné chvíle nezapadly v zapomnění ve všedním koloběhu obyčejných dní.

„Fridolíne, a tady je dáreček ode mne,“ usmíval se dědeček u posledního dárku.

Fridolín držel v jedné ruce autíčko od tatínka, ve druhé dárek od dědy Káji a jen tak si povzdechl: „Hm...“ Smutně koukal na barevný váleček s kolečky, na kterém bylo cosi napsáno, ale Fridolín ještě neuměl číst.

„Copak, nelíbí se ti?“ ptal se děda.

„Líbí, ale nejezdí,“ odpověděl Fridolín.

„A víš, co to je a co je tady napsané?“ vyptával se dál dědeček.

„Nevím, asi je to něco pro holky, když to má růžové puntíky,“ pobrukoval dál Fridolín.

„Tady je napsáno ‚BAMBOLLA‘, a přestože váleček nemá kola ani motor, tak je moc šikovný. Neboj se, ten umí pěkné kousky. Dělá bubliny, které plní přání!“ prohlásil vážným hlasem se zdvihnutým prstem i obočím děda Kája.

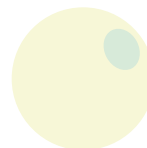
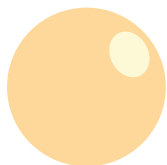
„Opravdu?“ zasmál se Fridolín.

„Ruku na to!“ řekl děda a podal mu dlaň, aby si to řádně potvrdili plácnutím. „Podívej,“ a už vyfukoval obrovskou barevnou bublinu.

„Jé, ta je krásná,“ radoval se tleskající Fridolín. „Děkuji, dědo!“

Veliká bublina vyletěla vzhůru, narazila do lustru – prásk, rozlítla se na všechny strany, až je celé osprchovala.

„Nevadí, uvidíš, přijde čas a vyfoukneš si tu svou... kouzelnou,“ utěšoval opět dědeček Fridolína, který se divil, kam se jeho bublina najednou ztratila.



To už jim do jejich hry skočila maminka a řekla: „Dobrá, dobrá, ale teď už tě čeká koupelna, postýlka, pohádka a spát. Zítra je také den, to už bude pátek, ve školce ti to rychle uteče a pak si můžete s dědečkem hrát a vyfukovat bubliny třeba celý víkend.“

Fridolín po oslavě narozenin usnul v postýlce s novými hračkami, měl u sebe autíčko od tatínka i barevný váleček od dědy. Netrvalo to dlouho a začal se mu zdát sen, ve kterém za ním přišel kulaťoučký panáček ve světle modré kšiltovce a zvolal: „Hola, hola, Frído, akce na nás volá. Já jsem Bambola a musíme jít za našimi kamarády...“

„Ahoj, Bambolo, já nespím. Čekám tu na tebe,“ rychle odpověděl Fridolín.

„Tak se nezdržuj a už pojď,“ řekl na to jeho nový kamarád.

„A kam?!“ zeptal se Fridolín sedící na posteli.

„Udělej velikou bublinu a uvidíš,“ řekl Bambola s rukama v bok.

Fridolín na nic nečekal a začal skrz kroužek válečku vyfukovat obrovskou barevnou bublinu.

Bambola ho pochválil: „To je ono, paráda. Jsi šikula.“

Bublina byla tak veliká, že obklopila celou postýlku i s Fridolínem a Bambolou dohromady.

Pomalů se s nimi zvedla a odplula pryč...

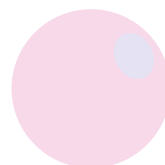
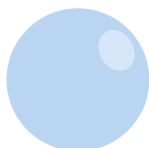
Oba dva najednou už nebyli v pokoji s postýlkou a hračkami, ale v pestrobarevném lese, kde kolem nich poletovaly různě velké a různě barevné bubliny.

Fridolín se zaradoval: „Júúú, tady je to prima!“

„Vidíš, říkal jsem ti to,“ smál se Bambola. Pak pokračoval: „Podívej, tady máme zelený háj a mýtinu, kde si hrajeme jako v létě, a tamhle na druhé straně máme bílý les, kde zase sáňkujeme, bruslíme nebo se jen tak koulujeme.“

Fridolín se podívil: „Je to tu krásné, hodně kulaté a všechno vesele barevné, ale jak je možné, že tady máte ve stejnou chvíli léto i zimu?“

Bambola pokrčil rameny a řekl: „No, to je proto, aby u nás bylo pořád veselo a nemuseli jsme čekat na letní nebo zimní radovánky podle počasí...“





Ani to nestačil dopovědět a Fridolín mu skočil do řeči: „Co se to děje? Začínám mít těžké ruce a nohy.“ To bylo právě ve chvíli, kdy se pomalu začal měnit do své nové podoby podle svého příjmení.

Bambola se jen usmál: „Nediv se a vítej v Bambóllii, Fridolíne Pařízku. Tady to tak chodí, že každého okamžitě poznáš a hned víš, jak se jmenuje, proto je tu taková pohoda a všichni se mají rádi.“





# Hurá na sáňky

V pátek ráno se Fridolín probudil a u snídaně i celou cestu do školky mamince vyprávěl, jak za ním včera večer přišel Bambola, jak vyfoukl velikánskou bublinu a jak se s ní dostali do Bambóllie. Maminka ho pozorně poslouchala a na rozloučenou mu ve školce popřála hezký den, který Fridolínovi rychle utekl, protože si celé dopoledne hrál se svou kamarádkou Karolínkou, její mladší sestrou Kristýnkou a také s jejich sestřenicí Eliškou, která byla o něco mladší než Karolínka. Všichni měli hodně napilno při stavění hradu z plastových kostiček a Fridolín jim přitom vyprávěl o Bambóllii. Nestihli ani hrad dostavět, protože hned po obědě a krátkém odpočinku šli s ostatními dětmi na vycházku. Venku svítilo listopadové sluníčko a děti si povídaly, jak moc se už těší na sních, na Mikuláše s čertem a na Vánoce.

Ten večer byl Fridolín plný zážitků a brzy tvrdě usnul jako opravdový pařez. Ani nevěděl, že ho v noci opět navštívil Bambola ve světle modré kšiltovce. Seděl u něj na postýlce a vyprávěl mu o Bambóllii, ale tu noc Fridolín všechno zaspal, i to, že si v noci přál, aby už napadl sních.

„Fridolíne, vstávej, je ráno. Sáňky už čekají,“ budil překvapeného Fridolína děda Kája.

„Sáňky? A jak to?“ divil se rozespale Fridolín.

„No, podívej se z okna. Svatý Martin přijel na bílém koni a ten nám zalehl celý dvůr, pole i louky. Na stráni pod lesem bude hodně veselo. Tak už vyskoč, ať si to užijeme,“ řekl děda.





„Hurá! A může s námi Bambola?“ radostně se ptal Fridolín.

Dědeček pokýval hlavou a řekl: „Proč ne?“

Fridolín hned zavola: „Bamboló!“

„Já jsem připravený,“ hlásil se přilétající Bambola s tmavě modrou kšiltovkou na hlavě.

„Tak si pospěš, ať už jsme venku,“ pospíchal na Fridolína děda.

Maminka je však mezi dveřmi ještě zastavila: „Ale nejdříve zoubky a něco sníst. A taky se teple oblečte.“

„A ty také, Karle, nebo se ještě nastydneš. Ty blázne stará, běhat po kopci se sáňkami, to je teda nápad,“ hudovala naoko babička Dáda.

Po rychlé snídani táhl Fridolín s dědou Kájou saně na kopeček pod lesem, neda-  
leko za jejich domkem. Smějící se Bambola seděl na saních, vesele mával na

kolemjdoucí, a protože byl lehoučký, saně snadno klouzaly po čerstvém sněhu. Pomalu stoupali vzhůru po stráni a najednou kolem nich rychle projely sánky s dvěma školáky.

„Kam se to řítíte...?“ volal na ně děda Kája.

Bambola se zamračil a křikl na Fridolína: „Jejej, to je zlé!“

V té chvíli jeli kluci na saních z kopce dolů směrem k silnici, kde právě projíždělo auto.

To už Bambola v tmavě modré kšiltovce letěl vzduchem tím směrem. S hlasitým mlasknutím se přilepil na přední sklo přijíždějícího vozu, který ihned začal brzdit.

V mžiku saně s oběma hlupáky projely přes cestu těsně před brzdícím autem s Bambolou na skle. Jakmile auto úplně zastavilo, Bambola se posadil na kapotu, pohrozil oběma klukům a zamával na dědu Káju s Fridolínem, že je v pořádku.

„Vidíš, Fridolíne, jak je nebezpečné jezdit, kde se nemá!“ s úlevou řekl děda Kája.

Fridolín mu dal za pravdu: „Já vím, bylo to o fous, ale Bambola je hrdina.“

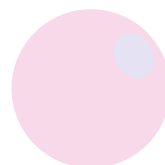
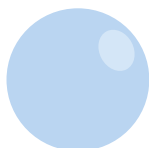
Děda Kája přikyvoval a zeptal se: „To teda... A kdo to je? Kde sis našel takového šikovného kamaráda?“

„Ale dědo, to je přece Bambola. Toho znám od svých narozenin, poznali jsme se v Bambóllii. Víš?“ smál se Fridolín.

„Aha, tak to jo, už chápu. A ta Bambóllie, ta je kde?“ zeptal se udiveně děda Kája Fridolína.

„Ach jó, dědo. Kde by byla jinde než v Bambóllii. Až to tam lépe poznám, tak ti o ní budu vyprávět. Nebo mám lepší nápad! Vezmu tě tam jednou s sebou, protože si to zasloužíš ze všech nejvíc. Přece od tebe mám ten barevný váleček s kouzelnými bublinami, s kterými se tam dostávám,“ vysvětlil Fridolín.

„Tak to jsem rád a už se těším!“ zasmál se děda Kája. „A teď už pojďme sánkovat, ať si užijeme ten krásný snížek,“ pobízel Fridolín dědu a poletujícího Bambolu.







Fridolín s dědou Kájou a Bambolou jezdili na saních z kopečka dolů, jen si to pěkně šustili po sněhu, který jim létal do očí a za šály. Saně točily jednu zatáčku za druhou. Fridolín se smál a volal na ostatní: „Pozóóór, jedemééé!“

„Hoplá!“ radoval se děda, když saně letěly vzduchem po odskoku ze sněhové boule.

„Jejda,“ divil se za chvíli na sněhu sedící Bambola, potom co vypadl ze saní za jízdy. Volal na Fridolína s dědou: „Haló, já jsem tady!“ A letěl za nimi dolů.

Pod kopcem Fridolín hledal kamaráda: „Bambolo, kam jsi zmizel?“

Ten jen mávl rukou: „Nějak moc to drnclo, ale už jsem tady.“

K tomu se přidal děda Kája: „Ten kopec je na mě už nějak dlouhý, počkám tady, Fridolíne.“

„Ale jak mám sám...?“ ptal se Fridolín.

Bambola mu skočil do řeči: „Neboj, já dědečkovi pomůžu.“

Začal dědovi foukat pod nohy, až sníh pod ním vydatně prášil. Děda Kája se rozjel po sněhu vzhůru, jako by stál na pojízdných schodech, a přitom lehce táhl sáňky. Bambola foukal do prašanu, dokud nebyl dědeček u lesa, a Fridolín je musel svižně doběhnout.

Na kopečku děda řekl: „To se mi líbilo.“

„To bylo dobrý, Bambolo!“ pochválil kamaráda Fridolín.

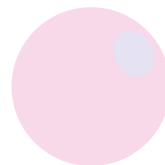
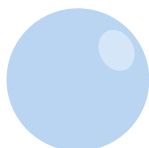
Ten se tomu jen zasmál, natočil saně směrem dolů, všichni tři nasedli za sebe a děda radostně zvolal: „Připravit ke startu, ať stíháme oběd a tu dnešní svatomartinskou husu.“

A Fridolín se přidal: „Hurá, jedemééé...!“

Kolem nich klouzala spousta jiných saní s dalšími dětmi. Mezi nimi byla i Eliška ze školky, a hned jak ji Fridolín uviděl, zvesela na ni volal: „Ahóóój, Eli! Jak ti to dneska jezdí, mně výborně, jsem tu s dědečkem a sáňky nám řídí Bambola.“

„Ale kde je máš?“ smála se na Fridolína Eliška ze sáňek, které jely vedle těch Fridolínových.

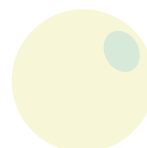
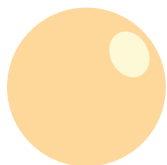
A Fridolín volal: „Přece sedí za mnou...“





Ale neseděli tam. Oba dva vypadli ze sáněk už v polovině jízdy při skoku z nějaké boule.

Dole pod kopečkem Fridolín smutně povídá Elišce: „Oni se mi někde ztratili nahoře. Já jsem ti chtěl dneska ukázat Bambolu, abyste mi všichni uvěřili, že se s ním znám a že jsem byl v Bambóllii. Tak možná někdy příště.“





# Fridolínova kuličkovaná

Není divu, že Fridolín po takovém rušném dni pospíchal brzy do postýlky, jenom maminka měla obavy, jestli se venku na sněhu nenachladil, když byl tak unavený. Fridolín však hlavně pospíchal ke svému válečku s bublinami, aby mohl být brzy mezi novými kamarády. Už pomalu usínal, když najednou uviděl Bambolu ve světle modré kšiltovce, jak spolu stojí opět v pestrobarevném lese, a slyšel sám sebe, jak říká: „A kde je vlastně ta Bambóllie? Ptal se mě na ni děda, ale já mu to nemohl říct, protože jsem to nevěděl.“

„Víš, to je tam, kam každý nemůže, ale ty ano, Fridolíne, máš přece kouzelný váleček s bublinami,“ odpověděl mu Bambola.

„Já tomu pořád nějak nerozumím, ani tomu, proč se pomalu měním v Bambóllii v pařízek, ale rád bych šel touhle pěšinou,“ řekl Fridolín.

Bambola pokračoval: „Už jsem ti říkal, že v Bambóllii je každý podobný svému příjmení, však ještě uvidíš.“

Oba vyšli lesní cestičkou a Bambola povídá: „Tahle pěšina je skvělá volba, Fridolíne, bývá tam hodně dobrých kamarádů.“

A jak šli pestrobarevným lesem, poletovalo kolem nich spousta bublin. Některé byly jen obyčejně kulaté, malé či velké, jiné měly barevné kšiltovky, to byli kluci, jiné měly barevné mašličky, to byly zase holky.

„Páni! Tady je to prima!“ radoval se Fridolín. „A jak jsem se krásně změnil.“ Přitom koukal sám na sebe, jak se celý proměnil v opravdový pařízek s kořeny a letokruhy, jen kraťasy a tričko mu zůstaly.